

Fear the universe - Metal Experience (The Netherlands)

Tuesday, 24 February 2009

Op 20 februari is het album 'Fear The Universe' van de Nederlandse band Martyr verschenen via Rusty Cage Records. Dit album bevat naast het uit 1985 stammende debuutalbum 'For The Universe' tevens een vijftal nieuwe songs. Het debuut werd voor deze gelegenheid nog opnieuw gemasterd, maar het blijft appels met peren vergelijken. Tijdens het beluisteren van het nieuwe album van Martyr dacht ik onwillekeurig aan soep: Zo heb je Cup-a-Soup en echte zelfgemaakte soep. Het is allebei op zijn tijd best aangenaam en zo ergens in de middagflauwte kan een Cup-a-Soup'je best lekker zijn. Echter na een lange dag werken en met stevige trek smaakt een flinke pan stevige zelfgemaakte groetensoep met échte ballen natuurlijk veel beter.

De afgelopen tijd heb ik heel veel Cup-a-Soup gehoord. Zeker niet slecht en redelijk geproduceerd, alleen het stilde niet echt mijn honger. Bij het intro van "I Am the Most Evil" vreesde ik door het droge drumritme even opnieuw met instantsoep te maken te hebben, echter bij het invallen van de gitaren en even later bij het losgaan van zanger Rop weet ik wel beter: dit is geen halfflauw kopje bouillon: dit is rock met ballen! Het bonkt, het schuurt, het kreunt en het stamp. Bovendien, en dat lijkt er tegenwoordig ook wel eens aan te schorten: het spelplezier spat er werkelijk vanaf.

Titeltrack "Fear" is zo'n typisch slepend nummer waarin de band nog wat verder los komt. Hier komt ook de sfeer en thema van het album goed naar voren. Je zou er haast bang van worden als het niet zo verslavend lekker klonk, met prima gitaarspel en zijn melodieuze zanglijnen. Als ik dan ook een favoriete track van dit album zou moeten aanwijzen is het wel deze, werkelijk een heerlijke groove. Overigens heeft zanger Rop aan het slot van dit nummer nog een verrassing en gooit er ogenschijnlijk simpel een stevige grunt tegenaan. "Different Kind of Rain" ligt prima in het verlengde van voorgaande tracks wat vooral inhoud dat het ook hier stevige midtempo metal betreft. Het blijkt ook wel dat de band zijn wortels in de NWOBHM heeft liggen maar zeker het nieuwere trashy nu-metal geluid niet schuwt. Behalve de steeds prima gitaren valt hier ook het drumwerk op, al vind ik deze persoonlijk iets te droog in de mix staan, technisch is deze zeker in orde. Nog een opvallend feitje: er schuilt niet alleen een grunter in van Haren, ook een "Halfordje" draait hij zijn hand niet voor om.

"Take Me Home" is typisch van dik hout zaagt men planken en doet me qua sfeer en vooral de zanglijn in de opening wel heel erg denken aan Metallica's "Sad But True". Maar gelukkig is het geen slap aftreksel geworden maar eerder een eerbetoon. Sowieso kun je trouwens de stijl van Martyr redelijk vergelijken met "Black Album", en hoewel dat voor sommigen misschien geen reclame is vind ik persoonlijk dat album nog steeds een topper dus bedoel ik het uiterst positief. "Eaten Alive" is wat mij betreft een prima afsluiting: vooral het uptempo intro is sterk en had wij mij betreft wat verder doorgetrokken mogen worden, ook op wat hogere snelheid klinkt de band prima.

Voor wie het nog niet duidelijk is: Martyr is een reïncarnatie van een veel te vroeg overleden Nederlandse metalband dat in de jaren '80 een tweetal albums uitbracht. Het bijgevoegde "For the Universe" is het debuut uit 1985. Zeker na het luisteren van het nieuwe "Fear" valt op hoe enorm groot het verschil in geluid is tussen deze periodes. Ik vind persoonlijk het oude werk niet slecht en zeker niet voor die tijd, maar vergeleken met huidige technieken klinkt het natuurlijk wel wat gedateerd. Soms klinkt het zelfs zo snerpnd dat het gitaargeweld een nauwelijks te ontwarren geheel vormt. Nee, ik ben niet vies van een stukje klassieke metal maar ik prefereer toch duidelijk het nieuwe werk.

Natuurlijk is ook het nieuwe werk niet alleen maar hosanna: zo is vijf nieuwe tracks natuurlijk wel wat krap, is het niet altijd even vernieuwend wat we horen en natuurlijk kan het zomaar zijn dat dit niet je smaak is. Daar staat tegenover dat ik liever vijf sterke nummers hoor dan 12 middelmatige, er überhaupt niet veel vernieuwende muziek meer is en ik persoonlijk wel een klassiek stukje metal kan waarderen. Liefhebbers moeten zelf na het beluisteren dan ook maar beslissen of ze tot aanschaf overgaan; persoonlijk durf ik volmondig te zeggen dat ik met veel plezier dit album geruime tijd op repeat gehad heb en bijzonder aangenaam verrast ben. (Ben Holster)

